

Epilog

Ondřej Brzobohatý

Do zahrad básníků
jdu ukrást z pomníků
pár vět,
chci napsat epilog
dnů za poslední rok
snad let.

Mefisto čeká na svůj dluh,
a přitom neví, že i bůh
se splet,
když vydal právo na chyby,
ne, tohle není alibi,
jen můj svět.

Do náručí všech dalších dnů
odkládám si těch pár snů,
co mám,
a snad mě čas, ten pacholek,
ušetří všech báchorek,
co znám.

O tom, že prý bude líp,
stačí jenom trochu chtít,
a snít,
jenže to vážně nestačí
musíš znát, kam se země otáčí,
a jít.

A tak se dívám ke hvězdám
a dobře vím, že někde tam
se rodí všechno – to co můžem znát.

A s hlavou hrdě vztyčenou
cítím ten svět pode mnou
a vím, že se ho nemusíme bát.

Jak pro tuláka po cestách
můj cíl se měří v hodinách
a měním směr, kam zrovna srdce poručí.

Bez příkazů a vlastních pout
chci to, co přijde, obejmout,
vždyť škola života tě nejlíp naučí.

Chci od mnichů bez Ferrari
si zajít pro rady
a klid,
a ze všech básní, co jich znám,
sepsat krátký epigram,
jak žít.

Mefisto čeká na svůj dluh
a přitom neví, že i Bůh
se splet,
když vydal právo na chyby,
ne, tohle není alibi,
jen můj svět.

A tak se dívám ke hvězdám
a dobře vím, že někde tam
se rodí všechno - to co můžem znát.

A s hlavou hrdě vztyčenou
cítím ten svět pode mnou
a vím, že se ho nemusíme bát.

Jak pro tuláka po cestách
můj cíl se měří v hodinách
a měním směr, kam zrovna srdce poručí.

Bez příkazů a vlastních pout
chci to, co přijde, obejmout,
vždyť škola života tě nejlíp naučí.

Ze zahrad básníků
jsem ukradl z pomníků
pár vět,
a napsal epilog
dnů za poslední rok
snad let.